

הוא איים, הוא נעצר, הוא שוחרר

איים שוב, נעצר שוב, שוחרר ורצח

ר חוב לילך ביכנה היה שקט באותו ערב־שבת. בקומה השניה בבית מיספר 1 עמדו לקבל את השבת. מישפחת בוזגלו, מישפחה גדולה, המתגוררת בשתי דירות מחוברות, היתה פעילה באותו ערב. כמו בכל ערב־שבת, הגברים התרחצו והלכו לבית־הכנסת, הנשים נשארו בבית. הן התקלחו כל אחת בתורה. מזל (22) התרוצצה הלך ושוב אל המיטבח ובחזרה וערכה את השולחן הגדול לארוחת־הערב. היא פרשה את המפה הלבנה, את הסכום והכוסות, ורק כאשר ראתה שהכל מוכן, הלכה בעצמה להתקלח. היא יצאה רעננה מן המיקלחת, שיערה השחור, שהגיע עד למותניה, היה רטוב. היא החזיקה בידה קופסה קטנה של קרם פנים. יצוערה לעבר אחותה הגדולה.

איש מהנוכחים בבית לא ידע שאלה הם צעדיה האחרונים של מזל, ושבעור רגע תהיה מוטלת על הארץ בתוך שלולית־דם. ללא רוח חיים.

(בדיקה פסיכיאטרית). אך השופט לא נענה ושיחרר אותו. למרות שהיה לו מאסר על תנאי לשלושה חודשים, למשך שנה.

לנו לא הודיע כלום משום מה. לא באו להזהיר אותנו ולומר לנו להיות יותר עירניים. אנחנו היינו בטוחים שכל הסיפור נגמר. ואילו המיטרה היתה טורחת להזהיר אותנו, היינו פוקחים עין. הוא תמיד אמר: 'אני אבוא בערב־שבת'. והוא באמת בא בערב־שבת ורצח אותה.

מה עוד יכולנו לעשות? הודענו למיטרה, הגשנו תלונה. במיטרה ידעו שהוא מתכוון לממש את אימו ברצינות. אפילו מצאו אצלו את הסכין.

זה מחדל חמור של בית־המשפט, שלא התייחס ברצינות למידע של המיטרה ולבקשת מתן צו־הסתכלות.

היה עוד מחדל חמור. כשהוא נכנס הביתה, אמא שלי רצה למטה לקרוא לעזרה. אחותי אתי, שהיתה כמיטבח, רצה גם היא למטה והגיעה לתחנת־המיטרה.

התחנה נמצאת שתי רקות מן הבית. אפשר לראות את הבניין מן המרפסת שלנו. היא באה לשם. הודיעה לשוטרים וחזרה בריצה הביתה. היא הגיעה לפני השוטרים. הניידת הגיעה כשהכל

שולה, אחותה, שהיתה עדת־ראייה לזוועה שהתרחשה בבית, סיפרה:

„הייתי בסלון. בבית היינו רק הכנות ואמא. מזל ערכה את השולחן ואחרי־כך הלכה למיקלחת. היא יצאה מן המיקלחת עם הקרם־לחות ואחותי ביקשה שתיתן לה קצת. מזל צעדה לעבר אחותי. ואז הגיעה הביתה חיים, האח הגדול, שהוא נכה

„הוא אמר שיבוא

בערב־שבת”

צה"ל. הוא חזר ראשון מבית־הכנסת. הוא לא הבחין בשום דבר מוזר במדרגות, מכיוון שהיה חשוך. אנחנו מישפחה רתית ולא מדליקים אור בשבת.

„מסתבר שהוא והכוונה ליצחק משה. רוצחה של מזל (חכה בקומה שמעל. הוא לא ידע שהדלת תמיד פתוחה בערב־שבת, הוא חיכה שמישהו יפתח את הדלת, וכשחיים נכנס פנימה, הוא רחף אותו מאחור והתפרץ אחריו. הוא עמד במרכז הבית, דרך את הנשק והתחיל לירות בתיקרה ובריצפה, צרורות. אמא נבהלה ורצה החוצה לקרוא לעזרה. אני ומזל היינו ביחד והתחלנו לרוץ מהסלון אל המסדרון של הבית. ואז ראיתי שמזל הולכת וחוזרת ולא הבנתי למה היא חוזרת. לא הבנתי מה קורה לה. היא הלכה קדימה ואחורה. שתי אחיות אחרות שלנו נכנסו לאחד החדרים וסגרו את הדלת עם מכונית־התפירה של מזל.

„אני חיכיתי עד שייגמרו היריות ואז יצאתי מן החדר. ראיתי אותם שוכבים אחד ליד השני על הריצפה בסלון, כאילו מישהו סידר אותם ככוונה. רק אחרי שנגמר הכל ואחרי שפסקו היריות,

למנוע אותו, אילו התייחסו במיטרה ביתר רצינות לתלונותיהם.

דניאל (דני) בוזגלו, אחיה של מזל, המבוגר ממנה, סיפר את השתלשלות העניינים:

„לפני שישה חודשים בא יצחק משה אלינו ואיים על מזל ועל המיטרה כולה, שהוא יבוא עם נשק ויהרג אותה ואת כל מי שיהיה לידה. אנחנו הודענו למיטרה והגשנו תלונה.

„מזל ויצחק היו בקשרים רומנטיים במשך תקופה מסוימת. אחרי כמה חודשים החליטה מזל שהיא אינה רוצה להמשיך את הקשרים איתו. היא הבינה פיתאום שהוא איש קשה מדי לטעמה, שהוא קנאי מדי ואינו מתייחס למיטרה ככבוד.

„הוא היה אדם חילוני ואנחנו מישפחה דתית. זה לא הסתדר. הוא הסכים לה שכאשר הם יתחתנו ויגורו ביחד, הוא לא ירצה כלי־כך שמישפחתה תבוא לבקר אותה. הוא אמר לה שתודיע לו ככל פעם שהמישפחה שלה רוצה לבקר בבית, ואז הוא יצא עד שאנחנו נלך.

„לפני חצי שנה החליטה לסיים את היחסים איתו והודיעה לו על כך. הוא התרגז ואיים עליה ברצח.

„ימים אחרים אחרי־כך הופיע שוב ושוב איים. בעיקבות התלונה נעצר ל־48 שעות. בחיפוש שעשתה המיטרה נמצא סכין קומנדו, ששימש אותו לאיומים.

„הוא נשפט שיפוט מהיר ונגזרו עליו שלושה חודשי מאסר על תנאי לשנה וקנס בספי של 50 אלף שקל. גזר־הדין גם אסר עליו להיכנס ליבנה. יצחק משה גר בראשון־לציון, הסמוכה ליבנה, שם התפרנס ממיני־מרקט שבכעלותו.

„עכשיו מסתבר שלסיפור היה המשך. לפני תישעה ימים (כ־15 בחודש), עצרה אותו המיטרה מיומתה, בעיקבות מידע פנימי שלהם, שהוא מתכנן את ביצוע הרצח. שהוא עומד לממש את האיום שלו.

„הוא נעצר ל־48 שעות. המיטרה ביקשה מן השופט בפתח־תיקווה שייתן צו הסתכלות

הגיעו השוטרים, אבל זה היה מאוחר מדי.”

שולה, עדיין המומה מהזוועה שהתרחשה לנגד עיניה, מספרת את סיפורה לאט, כמו מרקלמת אותו, וקולה רוער. האחים מנסים להרגיע אותו, מלטפים את ראשה ומחזקים את ידיה.

נמצא סכין קומנדו

ה מישפחה המומה לא רק בגלל האסון והכבוד, אלא בעיקר משום שלדעתם ניתן היה

כבר היה גמור. הם עלו למעלה רק אחרי שנגמרו היריות. למה?”

בנשק צבאי ובמדים

מזל ויצחק הכירו זה את זה לפני שנה בתחנת־אוטובוס. הרומן ביניהם נמשך ארבעה חודשים. הוזג הצעיר החליט להתחתן והזמין אולם בחיפה, מקום הולדתו של יצחק. הוריה ומישפחתה של מזל לא ידעו מכן. משסיפרה הסכימו, אך רק עד שיצחק התחיל, כמו שהם אומרים, להראות את אופיו האמיתי.”

הוא סיפר שהוא מכה אותה, שהיא אינה שווה כלום. שהיא תעשה מה שהוא רוצה, אחרת יהיה רע ומו. כשמזל הבינה שהוא אינו מתאים לה, היא הודיעה לו שהיא אינה מוכנה להתחתן איתו.

„מזל היתה בחורה אדירה: אומרים ידידיה ובני־מישפחתה. היא היתה יפהפיה, תמידה, היא היתה כישרונית מאוד. לפני חודשים סיימה לימודי אופנה בסמינר בכפר־חסידיים. היא היתה תופרת מוכשרת ומתכננת אופנה יצאת מן כלל. מכונית־התפירה של מזל נשארה מיוזמת

בחדרה. מישפחתה, שעלתה ממרוקו לפני 22 שנים, נשארה המומה ושכולה. האכידה כברה, ומכבירה עליהם בעיקר העובדה, שלדעתם ניתן היה למנוע את הרצח האכזרי, אילו היו המיטרה ובית־המשפט מתייחסים ביתר רצינות לאיומו של יצחק ולתלונותיהם.

האסון שפקד את מישפחת בוזגלו אינו הראשון מסוגו. יצחק רצה את מזל בנשק צבאי של צה"ל.

הוא היה בשירות מילואים ובא לבצע את מעשהו המחרתי כשהוא לבוש במדי צה"ל. נושא נשק ועל מותניו חגור מלא, הכולל רימונים. „האם אין קשר ותיאום בין המיטרה לצבא? איך זה שהמיקרים האלה תמיד קורים עם נשק צבאי?” זורקים בני־מישפחת בוזגלו האבלים שאלה קשה לאוויר, ואין עונה.

חורי־כדורים במקום הפשע שתי גופות על הריצפה